

Verdens dejligste Rose.

Der var en mægtig Dronning, i hvis Have fandtes de dejligste Blomster for enhver af Aarets Tider og fra alle Verdens Lande, men især var det Roserne, som hun elskede, og derfor havde hun af disse de mest forskellige Arter, lige fra den vilde Hæk med de æbleduftende, grønne Blade til Provences skønneste Rose, og de vokste op ad Slottets Mure, slyngede sig om Søjlerne og Vindueskarmene, ind i Gangene og hen ad Loftet i alle Sale; og Roserne vekslede i Duft, Form og Farve.

Men Sorg og Bedrøvelse boede herinde; Dronningen laa paa sin Sotteseng, og Lægerne forkyndte, at hun maatte dø.

»Der er dog en Frelse for hende!« sagde den viseste iblandt dem. »Bring hende Verdens dejligste Rose, den, der er Udtrykket af den højeste og reneste Kærlighed; kommer den for hendes Øjne, før de briste, da dør hun ikke.«

Og unge og gamle kom rundt om fra med Roser, de dejligste, der blomstrede i hver Have, men de Roser var det ikke; fra Kærlighedens Urtegaard maatte Blomsten hentes; men hvilken Rose der var Udtrykket af den højeste, den reneste Kærlighed?

Og Skjaldene sang om Verdens dejligste Rose; hver nævnede sin. Og der gik Bud vidt om Land til hvert Hjerte, der slog i Kærlighed, der gik Bud til hver Stand og hver Alder.

»Ingen har endnu nævnet Blomsten!« sagde den vise. »Ingen har peget hen paa det Sted, hvor den fremsprang i sin Herlighed. Ikke er det Roserne fra Romeo og Julies Kiste eller fra Valborgs Grav, skønt de Roser ville altid dufte gennem Sagn og Sange, det er ej Roserne, som skyde frem fra Winkelrieds blodige Lanser, fra Blodet, der helligt vælder ud fra Heltens Bryst i Døden for Fædrelandet, skønt ingen Død er mere sød, ingen Rose rødere end dette Blod, der da flyder. Ej heller er det hin Underblomst, for hvis Pleje Manden i Aar og Dag, i lange søvnløse Nætter i den ensomme Stue, hengiver sit friske Liv, Videnskabens magiske Rose.«

»Jeg veed, hvor den blomstrer,« sagde en lyksalig Moder, der med sit spæde Barn kom til Dronningens Leje. »Jeg veed, hvor Verdens dejligste Rose findes! Den Rose, der er Udtrykket af den højeste og reneste Kærlighed. Den blomstrer paa de blussende Kinder af mit søde Barn, naar det styrket af Søvnen slaar Øjnene op og ler imod mig med hele sin Kærlighed.«

»Dejlig er den Rose, men en dejligere findes der!« sagde den vise.

»Ja, langt skønnere!« sagde en af Kvinderne. »Jeg har set den; en mere ophøjet hellig Rose blomstrer der ikke, men den var bleg, som Terosens Blade; paa Dronningens Kinder saa jeg den; hun havde lagt sin kongelige Krone og gik selv i den lange, sorgfyldte Nat med sit syge Barn, græd over det, kyssede det og bad til Gud en Bøn for det, som en Moder beder i Angestens Time.

»Hellig og vidunderlig i sin Magt er Sorgens hvide Rose, men dog er det ikke den.«

»Nej, Verdens dejligste Rose saa jeg foran Herrens Alter!« sagde den fromme, gamle Biskop. »Jeg saa den lyse, som en Engels Aasyn viste sig. De unge Piger gik til Nadverens Bord, fornyede deres Daabs Pagt, og der blussede Roser, og der blegnede Roser paa de friske Kinder; en ung Pige stod der; hun

saa med hele Sjælens fulde Renhed og Kærlighed op mod sin Gud; det var Udtrykket af den reneste og den højeste Kærlighed.«

»Velsignet være den!« sagde den vise, »dog ingen af eder har endnu nævnet Verdens dejligste Rose.«

Da traadte ind i Stuen et Barn, Dronningens lille Søn; Taarerne stod i hans Øjne og paa hans Kinder; han bar en stor, opslagen Bog, dens Bind var af Fløjl og med store Sølvhægter.

»Moder!« sagde den lille, »oh, hør dog, hvad jeg har læst!« og Barnet satte sig ved Sengen og læste af Bogen om ham, der hengav sig selv til Korsets Død for at frelse Menneskene, selv de ufødte Slægter. »»Større Kærlighed gives der ikke!««

Og der gik et Rosenskær over Dronningens Kinder, hendes Øjne bleve saa store, saa klare, thi hun saa fra Bogens Blade løfte sig Verdens dejligste Rose, Billedet af den, som fremsprang fra Kristi Blod paa Korsets Træ.

»Jeg ser den!« sagde hun. »Aldrig dør den, som ser den Rose, den dejligste paa Jorden!«

